

ZAIMKI DZIERŻAWCZE

Do zaimków osobowych możemy przypisać zaimki dzierżawcze, jeśli chcemy wyrazić, że coś/ktoś należy do kogoś: To je můj dům.

	Rodzaj męski żywy	Rodzaj męski nieżywy	Rodzaj żeński	Rodzaj nijaki
<i>já</i>	<u>můj</u> muž	<u>můj</u> byt	<u>moje</u> žena	<u>moje</u> město
<i>ty</i>	<u>tvůj</u> muž	<u>tvůj</u> byt	<u>tvoje</u> žena	<u>tvoje</u> město
<i>on, to</i>	<u>jeho</u> muž	<u>jeho</u> byt	<u>jeho</u> žena	<u>jeho</u> město
<i>ona</i>	<u>její</u> muž	<u>její</u> byt	<u>její</u> žena	<u>její</u> město
<i>my</i>	<u>naš</u> muž	<u>naš</u> byt	<u>naše</u> žena	<u>naše</u> město
<i>vy</i>	<u>váš</u> muž	<u>váš</u> byt	<u>vaše</u> žena	<u>vaše</u> město
<i>oni</i>	<u>jejich</u> muž	<u>jejich</u> byt	<u>jejich</u> žena	<u>jejich</u> město

Uwaga: Zaimki dzierżawcze w 1. i 2. osobie nie zależą od rodzaju osoby mówiącej, ale od rodzaju rzeczownika, do którego się odnoszą. Porównaj:

Mężczyzna mówi: To je můj bratr. To je moje sestra. To je moje auto.

Kobieta mówi: To je můj bratr. To je moje sestra. To je moje auto.

Tylko w 3. osobie rozróżniamy również rodzaj osoby, do której odnosi się własność:

Mówimy o mężczyźnie: To je jeho bratr. To je jeho sestra. To je jeho auto.

Mówimy o kobiecie: To je její bratr. To je její sestra. To je její auto.

Rodzaj		
MĘSKI żywy	<u>můj, tvůj, jeho, její</u> <u>naš, váš, jejich</u>	zaimki dzierżawcze
	STUDENT, MUŽ	rzeczowniki
MĘSKI nieżywy	<u>můj, tvůj, jeho, její</u> <u>naš, váš, jejich</u>	zaimki dzierżawcze
	BYT, MĚSÍC	rzeczowniki
ŽEŇSKI	<u>moje, tvoje, jeho, její</u> <u>naše, vaše, jejich</u>	zaimki dzierżawcze
	ŽENA, ŽIDLE SKŘÍŇ, KOST	rzeczowniki
NIJAKI	<u>moje, tvoje, jeho, její</u> <u>naše, vaše, jejich</u>	zaimki dzierżawcze
	MĚSTO, MOŘE NÁDRAŽÍ	rzeczowniki

O zaimki dzierżawcze pytamy za pomocą zaimka pytającego *čí*, który odmienia się jak przymiotnik *cizí*: *Čí je to kamarád?* – *Můj*. *Čí je to mobil?* – *Můj*. *Čí je ta kniha?* – *Moje*. *Čí je to auto?* – *Moje*.